

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

No. 5.

En smuk Kjærlighedsvisse.

Mel.: Du yndigste Duffe! du deiligste Mo.

1. Seg langes saa meget, min sødeste Ven! At jeg kan faa tale med dig; Al, naar skal jeg ser dig, min Engel igjen, Naar du nu bortreiser fra mig; Med Længsel jeg ader mit Brød, For dig, min Udvalgte saa sød, Naar du igjen kommer, saa er jeg bortdød.

2. Al bliv kun i Stilhed, min sødeste Ven! Lad ingen bedrage dit Sind! Seg vil dig af Hjertet forsikre igjen, Du er Allerkjæresten min! Oprigtig jeg elske vil dig, Saa længe Gud under mig Liv; Jeg skal være trofast i Fred og i Krig.

3. Lad os nu troloves med Hjerter og Mund, Og give hverandre vor Haand, Og elske hverandre hver Tid og hver Stund, Og knytte saa Kjærligheds Baand; Jeg sværger ved Liv og ved Død; Jeg er og skal blive din Mo, Hvad enten du reiser paa Land eller Sø.

4. Mit Hjerter og Haand, allerkjæreste Ven! Med Troslab jeg giver til dig! For Alt, vær mig tro til jeg kommer igjen! Helst vil det nok koste dit Liv; Det første jeg tager da fra dig, Bl'et Haanden, som du nu gav mig; Du svor mig nu Troslab ved Cre og Liv.

5. Det kunde jeg vente med Ret og med Skjal, Om du finder Falskhed hos mig, Du kunde med Billighed slaa

V box 23:680

mig ihjel, Om jeg var utro imod dig! Før flyttes skal
 Bjerger og Land, Før jeg giver Andre min Haand, Nu da
 vi er bunden ved Kjerlighedens Baand.

6. Nu hører jeg Trommer og Pibernes Skrald, Nu
 maa jeg bortreise fra dig! Udjo, kjære Ven! jeg dig tro blive
 skal, Gud være med dig og med mig! Jeg venter nu Dr-
 drer og Bud, At følge med Krigsfolkene ud, Med Kaarde og
 Bøsse, med Rugler og Krud.

7. Vi gjorde os rede og det i en Hast, Vor' Sager
 snart færdig' mon faa; Et Skib blev tillavet med Seil og
 med Mast, Herpaa vi ombord maatte gaa; Vi skreg da hver
 eneste Mand: „Hurra for vort Fædreland!“

8. Vi lettede Anker og hejsede Seil, Vi Binden saa
 forlig mon faa, Med Styrmand og Lodse, som ikke tog
 Feit, Til Holsteen vi da monne gaa; Og tjente vor Konge
 med Fjeb; Vort Land at forsvare mod Fiendens Strid.

9. I Holsteen der leved' vi herlig og vel, I skjønne
 Paladser vi laa; Vi blev exerceret og monstret saa vel, Vi
 stulde mod Fienden gaa; Men Herren det lavede saa, Vi
 hjemlov fra Holsteen mon faa, Med Styrmand og Lodse
 til Norge at gaa.

10. Jeg hørte strax da jeg til Norge kom ind, At
 min Kjæreste var mig utro, Jeg blev da saa ivrig i Hjerte
 og Sind, Og jeg fik da slet ingen No. Jeg fik strax Dr-
 log og derpaa Jeg Nat og Dag hurtig mon gaa, At jeg
 dennem snarligen adskilt kunde faa.

11. Saa hastig jeg reisste, at jeg kom bestemt, Den
 Tid de for Præsten mon staa; Mit Hjerte og Sind var saa
 heftig belemmt, Al, hvor vilde dog dette tilgaa! Mit Hjerte
 og Hoved var nu, Snart færdig at briste itu, Saa haardt
 var jeg angstet i Sind og i Hu.

12. Der de stod for Præsten, da kom jeg derhen, Der
 han monne spørge dem til; Paa det andet Spørgsmaal, da
 traadte jeg frem, Jeg hastig adskille dem vil; Den Karl jeg
 snoede vel fast, Han stubte til Jorden med Hast, Saa greb
 jeg da hende om Haanden vel fast.

13. Jeg tog hende da ubi Haanden saa haardt, At
 Blodet af Fingrene sprang, Saa trække jeg Kaarden af Bal-
 gen med Fart, Du giv mig din Haand nok en Gang! Du
 ved hvad du lovede mig, Den Tid jeg bortreisste fra dig,
 Nu over du mod mig en skrækkelig Svig.

14. Pak dig fort paa Øren, du stamfulde Gast;
 Hvorfor vil du snige dig herind? Før skal du opfyldes med
 Skam og med Last, Før du skal faa Kjæresten min; Ja
 for skal der springe tre Liv, For Hende, for dig og for mig,
 Men hvem var da Aarsag til saadan en Krig?

15. Og Præsten han rødmed' og blegned' derved, Han
 taleden strax disse Ord: Det maa ei passere her paa dette

Sted, Her maa du ei øve slikt Mord! Stik Kaarden i
 Balgen igjen; Thi du skal beholde din Ven, Er Sagen kun
 rigtig, saa vier jeg dem.

16. Den Anden fik Prygl udaf Sab'len saa haardt,
 At han maatte skynde sig ud; Han sprang som en Løve til
 Skoven med Fart, Han maatte forlade sin Brud; Den Kette
 han tog hende an, Han blev hendes kjæreste Mand; Thi
 Præsten dem viede sammen paaastand.

[Hansen, Mads]

Jeg er en simpel Bondemand.

Mel.: En Herremand saa rig og bold.

1. Jeg er en simpel Bondemand, enfoldig, ret og slet,
 Naar Badmel mig det skule kan, da synes jeg gaar net;
 Jeg spiser Suppe, Mælk og Grød, Potetes, Silb og Fisk,
 Sa Ost og Smør, ja Flest og Kjød, saa gaar jeg sund og frisk.

2. Godt humlet Øl gjør mig dog glad, og stundom
 Brændevin, Det er den norske Bondeskik, vi drak dog ei som
 Svin, Som Mang'n i Kjøbstaden der drak sig gal og fuld,
 Og siden gaar for Hvermands Dør, og tigger Brød for Sult.

3. Nei, nei, det gaar vist ei, i Sus og Dus at gaa,
 For ordinær og fattig Mand, for Kone og Børn smaa;
 Naar Andre gaa og drikk' sig fuld, da dyrker jeg min Jord,
 Dermed faar jeg min Lade fuld og Spise paa mit Bord.

4. Og naar jeg Jorden dyrket har, jeg vor paa Søen
 ud, Mit Fiskestel i Baaden ta'r, og har det Haab til Gud,
 At han mig giver Silb og Fisk, til min Nødtørstighed, Den
 sætter jeg paa Bord og Disk, saa spiser jeg med Fred.

5. Min Kone og min Datter god, de røgter Faar og
 Fæ, Og hvad de mere for sig ta'r, Gaar rasl fra Hænderne,
 Af Koen faar jeg Mælk og Smør, af Faaret faar jeg Ulb,
 Af Jorden faar jeg Korn og Hø som bedre er end Gulb.

6. Min Kone gaar som mange fler', i Badmel, Vin
 og Stryp, Og naar jeg hende pnyttet ser, hun er som hun
 er ny; Hun bruger Dameduger ei, ei Solhat eller Flor,
 Som andre Byens Damer gjør, nei, hun Solen skue tør.

7. Af Bakkelser og Dyresteg, det ved hun intet af,
 Nei Kaffe, Suffer, Skifferi, vi Bønder bruger ei;
 Men Syret med lidt Mælk ubi, jeg gjerne drikk' vil,
 Og til hver Soitid et Krus Øl, ja og en Dram dertil.

8. Hun agter ei Komedieleg, som tidt gjør Kommen tom, Hun ved af ingen kunstig Lugt, hun kjender Millit ei, Hun holder mer' af Jordens Frugt, der blomstre ved vor Dei; At smykke sig hun ei forstaar, det er kun Byens Skik.

9. Til Spadsceerstok en Haslestav, mig følger vor jeg gaar, Den gaar jeg med til Grandelag, med den jeg Hunden slaar; Jeg kjoerer ei i Kariol, men bruger mine Ben, Jeg fover ei paa Sovestol, men oftest paa en Sten.

10. Om Vaaren hor vi Fuglesang, den gi'r saa vakker Lyd, Paa grønne Træ, paa Mark og Eng, og Vang saa gaa vi ud, Med Fryd vor Ploug og Spade gaar, Med Lyft i Ag'rens sorte Skjød, Naar Gud gi'r en velsignet Høst, saa faar vi dagligt Brød.

11. Jeg skjøtter ei om Süblers Ret, om Ild er løs og Vand, Saalænge jeg paa Landet bor, og efter Ploven gaar. En Troie af godt Faareskind, tilfurret om min Varm, Den kan alt for en Nordenvind, mit Legem holde varm.

12. Om Søndagsmorgen jeg opstaar, min Morgenandagt gjør, Jeg derpaa da til Kirken gaar, Guds Ord med Lyft jeg hor, Og om det skulde hælde sig, jeg ei til Kirken gif, Min Huspostil jeg for mig ta'r, jeg der Opmuntring fik.

13. Om Sommeren naar Engen staar, i største Sommerpragt, Med stærke Vaa saa gaar vi hen, at meie Engen af; Naar Solen tørrer det saa er, han rigtig hjerteglad, Saa tager han sin Tøs og Dreng, og samler det i Lav.

14. Naar Høstens Dage komme frem, og Kornet modnet er, Med skarpe Sigd saa gaar han hen, Med Lyft han Kornet skjar; Vi binde det om Stouren fast, Gud give Sol og Vind, At det maa tørke i en Fart, saa bringe vi det ind.

15. Naar jeg er rigtig glad og mæt, saa snyder jeg saa fro, Der er vel mange som har mer, det kan du vel nok tro. Kom Bondemand naar du er træt, og sæt dig her i Ro, Saa skal jeg synge nogle Vers, saa skal du blive god.

(Eftertryk forbydes.) — Pris: 10 Ore.

Saand-Drgler

istandsættes. — Brugte Drgler kjøbes og sælges. — Gamle Romaner kjøbes og sælges. — Glastøi og Porcelain limes og sammenbrændes. — Stort Udvalg af Viser og Morfskabsbøger hos Theodor Nøse, Smørsalmindingen.

[Bergen] u.s.